

SNIPER

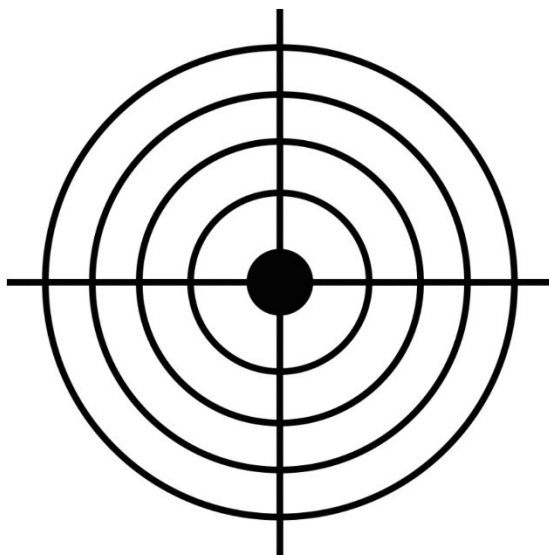
NEDEĽÁ CHYBY
AŽ DOTEĎ

NIKOLA FRANCOVÁ

SNIPER

NIKOLA FRANCOVÁ

ŽÁDNÍ SVĚDCI, ŽÁDNÉ CHYBY – AŽ DO TEĎ.

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 116. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Nikola Francová
Korektura, redakce a sazba:
Eva Slavíková, Monika Kurucová
Obálka: Paula Polanecká

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-69-9 (epub)

978-80-53064-70-5 (PDF)

Anotace

Existují dva typy lidí – ti, kteří myslí na druhé, a ti, kteří se zajímají jen o sebe. Justin patří k těm druhým. Jako elitní sniper je téměř nedosažitelný, ale když už ho přece jen vystopují, má jediný úkol.

Zabít.

Jenže něco se pokazí. Kulka zasáhne nevinného – milovaného otce a manžela. Justin se snaží zůstat lhostejný, ale tvář mrtvého ho pronásleduje. Myšlenky, kterým se vždy vyhýbal, se mu vtírají do mysli.

A poprvé v životě se rozhodne jednat jinak.

Proč? To sám netuší.

Věnování

Věnuji všem svým věrným čtenářům.

PROLOG

Nikdy jsem netoužil po civilu.

Civilové jsou slabí. Pomalejší, ufnukaní. Trvá jim čtvrt vteřiny, než se rozhodnou, jestli chtějí utéct, nebo se posrat.

Já za čtvrt vteřiny vystřelím, zabalím pušku a stihnu ještě objednat kafe.

Byl jsem voják. Dobrej. Ne, byl jsem nejlepší. Kdyby mě kulka neprotrhla jako blbou plechovku, možná bych jím i zůstal. Ale osud miluje ironii a armáda nemá zájem o muže, kterej krvácí na podlaze víc než na bitevním poli.

Tak jsem vypadl.

Sám od sebe. Se stehy, který se hojily pomaleji než moje ego, a s účtem, co vypadal jako vtip.

Pár měsíců jsem se snažil. Fakt. Manuál na „normální život“ jsem měl v ruce, ale každá stránka byla popsána cizím jazykem.

Představoval jsem si, že budu dělat ochranku. Možná trénovat rekruty. Nakonec jsem hlídal skladiště s krméním pro psy a poslouchal chlapa, který nosil polobotky.

Pak mi jednoho večera zazvonil mobil. Žádné jméno, jen číslo. Jeho hlas byl klidný.

Bez emocí.

„Mám pro tebe práci. Prachy předem. Půlka teď, zbytek po. Bereš?“ Nic víc mi k tomu neřekl, jen mi potom poslal adresu, kam mám přijít. Tam jsem dostal složku tenkou jako kolečko šunky. Obsahovala fotku chlapa, jméno a adresu. Týpek, kterej mi ji předal, se se mnou nevybavoval. Ani nemusel. Bylo mi jasný, o co jde. Jen jsem kývl a odešel. Ještě jsem zaslechl, jak s někým volal a řekl: „*On prinimayet.*“

Vrátil jsem se s otázkou: „*Skol'ko ya poluchu za eto?*“ Jeho překvapený pohled, že mluvím jeho řečí, mě pobavil.

„*Eto ne tvoyo delo. Ne ty nazyvayesh tsenu,*“ udělal několik kroků ke mně, jako bych se ho měl bát.

„To se teda pleteš,“ podíval jsem se mu zpříma do očí a hrdě zdvihl hlavu. „Vy chcete něco po mně, takže já si určuju cenu. Dej sem ten mobil,“ vytrhl jsem mu ho a začal jednat přímo s jeho nadřazeným.

Dohodli jsme se rychle a bez zbytečných keců. Zadal mi jméno. Lokaci. Nic víc. Za pár dní už jsem stiskl spoušť a pak bylo ticho.

Ráno jsem měl na účtu tolik, že jsem mohl měsíc žrát steaky a chlastat whisky ze skla místo z plastu.

Nemám pravidla. Jen jedno: Žádné city. Neptám se, kdo je cíl. Neptám se proč. Neptám se, co bude potom. Za ty roky jsem si vypěstoval instinkt – jestli je někdo schopen platit tolik peněz za smrt, pak si to ten člověk většinou zaslouží.

Jsem jako stín.

Nikdy dva výstřely.

Nikdy otisky.

Nikdy záznam.

Nikdy obličej.

Doručím smrt s přesností, která vyvolává noční můry. Zmizím, než si někdo stačí rozepnout bundu.

Mé jméno se neříká nahlas. Šeptá se. Nepotřebuju podpis. Mé výstřely jsou mým autogramem.

Ve státech se říká, že když si mě někdo objedná, je to konečné. Nejsem nejlepší proto, že mám nejlepší zbraň. Jsem nejlepší, protože nikdy nikdo nezjistil, kdo mě najal. To děsí i ty největší hajzly.

Většina střelců je rychlá. Já jsem přesný. Většina má nervy.

Neříkám, že jsem spasitel. Nejsem.

Ale jsem síla.

A když už někdo musí zmizet, je lepší, když to udělám já, protože já to dělám čistě.

Říkají, že peklo je plné hříšníků.

Já říkám: Nechte mi tam místo.

Ještě jsem neskončil.

KAPITOLA 1

Sofie

Slunce se opírá do oken jako ospalá kočka našich sousedů a celé předměstí působí, jako by se rozplývalo v oranžovém medu. Na plotě visí čerstvě vyprané plínky a jejich bílá barva se třpytí ve světle. V domě voní citronáda, pečený chleba a něco, co připomíná mátu, i když jsem ji nikam nedávala. Možná ji přinesl vítr z vedlejší zahrady.

V náruči držím Rachel, naši malou šestiměsíční holčičku, a pohupuju se s ní ze strany na stranu, jako bych tančila. Má palec v puse a ty její obrovské oči mě sledují, jako bych byla jediná věc na světě, která dává smysl.

„To byl ale den, co?“ šeptám jí. „A večer teprve začne.“

Do kuchyně vejde Marcus. Má na sobě džíny, trochu pomačkané tričko a vlasy mu trčí do všech stran, jak se snažil uklidit dvorek. Voní po trávníku a slunci. A po sobě. Jeho přítomnost vždycky naplní místnost tak zvláště... bezpečně.

„Něco tu nádherně voní,“ protáhne se a nakloní se, aby mi políbil čelo. „Jsi to ty?“

„Spíš ty. Jsi celej od potu a benzínu ze sekačky.“

„Sexy, co?“ mrkne na mě. Já se musím zasmát. I Rachel zakňourá a zamrká, jako by rozuměla.

Marcus si ji vezme do náruče a pohladí jí záda. Vždycky to udělá s takovou samozřejmostí, že mě to dojíká. Jako by se do role otce narodil.

„Zvládne to večer?“ ptá se a posadí se s ní ke stolu.

„Doufám. Když ji nakrmím a nechám ji vyřádit se na dece, tak možná vydrží i do západu slunce.“

Chystám bagety, sýry a nějaké dipy, když Marcus promluví: „Víš... přemýšlel jsem, že bych mohl změnit práci.“

Ruka s nožem mi zůstane viset ve vzduchu. Pomalu se k němu otočím. „Cože?“ Bojím se toho, protože jeho výdělek je naše jistota. Máme dítě a hypotéku, nemůžeme si dovolit hazard.

„No jo,“ pokrčí rameny, jako by šlo o úplnou banalitu. „Přijde mi, že tam jen sedím, od devíti do pěti, a nic po mně nezůstává. Chápeš? Je to furt to samý. Už osm let.“

Dívám se na něj. Sleduju jeho oči, rty, tu unavenou jiskru, která v něm zůstala i po všech těch neprospaných nocích. Není to poprvé, co to naznačil. Ale teď to zní jinak. Jakoby... pevně.

„A co bys chtěl dělat?“ ptám se opatrně.

„Třeba něco rukama. Něco venku. Dřevo, rostliny nebo ten truhlářskej kurz, co jsem ti o něm říkal. Nechci promarnit roky tím, že budu jen existovat.“

Přikývnu. Nechci, aby se ožíral a trápil tam, kde to nesnáší. O tom jsme ani jeden nesnili.

„Jestli cítíš, že to potřebuješ, podpořím tě. Ale pojďme to probrat pořádně zítra. Dneska si jen užijeme večer, jo?“ I já potřebuju čas na to, abych si věci srovnala v hlavě.

Usměje se, trochu smutně, ale přikývne.

Zahrada se během hodiny promění ve scénu jako z katalogu. Lampióny visí z altánu, gril syčí, děti běhají bosy po trávě a křičí, jako by jim někdo slíbil zmrzlinu za každý decibel. Rachel leží na dece a objevuje svoje nohy, zatímco já si povídám s Melissou, naší sousedkou zpoza plotu.

Marcus griluje s Rickem. Pánové soutěží o to, kdo má lepší omáčku. Marcus je vtipný, uvolněný. Takového ho chci pořad.

„Slyšeli jste o tom novém zábavním parku?“ zahlásí Erica. „Má se otevřít už příští týden.“

„To musíme jít!“ zvolám. „Teda... asi ne na horskou dráhu. Ale tak aspoň na fotku s plyšovým medvědem.“

„Rachel bude mít krásnou vzpomínku,“ mrkne Julie.

Sedím na dece, víno mi pomalu teplá v ruce a já se dívám na Marcuse, jak se směje, jak chytá Ricka kolem ramen, jak vypadá jako někdo, kdo je doma. Cítím v sobě vděčnost. A možná i trochu pýchu.

Moje rodina. Můj muž. Moje dcera.

Nakonec všichni odejdou, zbytek jídla je uklizený a v domě panuje ticho. Rachel spí v postýlce, zabalená v bílé dece.

Marcus už je v posteli. Leží na zádech a sleduje něco na mobilu. Obrazovka mu osvětluje tvář, která vypadá... vzdáleně.

Lehnu si vedle něj a opatrně ho políbím na rameno.

„Dneska to bylo krásný, co?“

„Jo, bylo,“ odpoví, aniž by se na mě podíval.

Položím mu dlaň na hrud' a přiblížím se k němu. Cítím jeho teplo, jeho klidné dýchání.

„Nechceš...?“ zašeptám mu do ucha.

Marcus se krátce zavrtí.

„Dneska ne. Jsem fakt utahanej.“

Odmlčím se a je mi trapně.

„Jo, jasně.“

Odtáhnu se a zůstanu ležet na boku, zády k němu. Zavírám oči, ale spánek nepřichází. Cítím, že ani on nespí. Jeho tělo je příliš klidné. Příliš nehybné. A přesto cítím, jak moc daleko je.

Když si myslí, že spím, opatrně vstane z postele. Slyším, jak jde po schodech dolů. Tiše vstanu a neslyšně následuju jeho kroky.

Stojí v kuchyni ve tmě. Měsíc vrhá světlo přes žaluzii, takže vidím jen jeho siluetu. Má mobil u ucha.

„Říkal jsem, že se ozvu, až bude klid... Ne, ona nic netuší. Nikdo nic netuší. Sorach je připravená, jen... potřebuju čas.“ Zní vyděšeně.

Zůstanu stát. Mám husí kůži. Srdce mi tlučte až v krku. Co to bylo za jméno? Sorach? Kdo je ta coura?

Marcus zavěsí. Zůstane chvíli zticha a pak se tiše vydá zpět nahoru. Rychle se vrátím do postele a předstírám spánek.

Vklouzne pod peřinu. Ležíme vedle sebe mlčky.

„Dobrou,“ řekne tiše.

Neodpovím. Vnímám jen, jak dýchá. Pravidelně. Klidně. Jako by se nic nestalo. Jako by nepoužil slova, která ve mně probudila něco, co nedokážu pojmenovat.

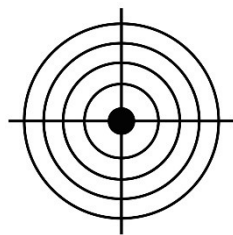
Je to poprvé, co mi připadá... že nevím, kdo to vedle mě vlastně je.

A poprvé, co mě napadá, že má Marcus možná milenkou.

KAPITOLA 2

Justin

„Pane, našli jsme ho,“ zaslechnu toho ňoumu, jak radostně oznamuje svému nadřízenému.

Nechápu, jak se mu podařilo mě vystopovat. Jsem nedohledatelný.

Pokud já sám nechci, tak mě nikdy nikdo neuvidí. Jenže tenhle pabl, který vypadá, že neumí ani do pěti počítat, se objevil u mých dveří jakoby nic, se slovy, že pro mě má práci.

„Kde je?“

„Tady,“ odpovím za to pako a vstoupím do kanceláře státního návladního. „Roberte, už ti někdo řekl, že je neslušné civět s otevřenou pusou?“ Nakloním hlavu lehce na stranu a roztáhnu ruce, které mám schované v rukávech hnědé kožené bundy. Pak se podívám na vyhublého mladíka a kývnu mu, aby vypadl.

„Pane?“ čeká na souhlas nadřízeného.

„Nechej nás,“ naznačí hlavou na znamení díku.

„Zdá se mi to, nebo jsi vážně zestárl? Odkdy si pěstuješ na hlavě šediny?“ povytáhnu obočí a vyloženě se mu vysměju.

„Vůbec ses nezměnil. Pořád stejný kretén, Justine,“ usměje se, ale ne přátelsky.

My dva se moc v lásce nikdy neměli. Naše vztahy jsou jen na pracovní úrovni. Kdyby mě nepotřeboval, ani by si na mě nevzpomněl.

A já?

Kdyby mi někdo zaplatil, abych ho odpráskl, udělám to s radostí, a možná i se slevou.

„Co po mně chceš, dědku?“ Pohodlně a bez dovolení se posadím na pohovku, natáhnu ruce podél opěrek a čekám, s čím na mě vyrukují.

„Nejsem dědek. Seš jen o deset let mladší. To, že ti Bůh nadělil svaly a šarm, je sice skvělý, ale něco ti chybí, frajíрку. Nemáš ani kousek úcty, studu nebo toho, čemu se říká slušnost. Jsi jen případ do vitríny. Ano,

holky ti padají do postele, ale jak rychle tam padnou, tak rychle ji i opustí.“

Nejspíš jsem ho nasral, protože se dost rozvášnil, dokonce mu zrudla hlava. Oči mu přitom vztekle jiskřily, jako by s každým dalším slovem stoupal tlak v jeho žilách. Naproti mně stojí muž, kterého jsem viděl sice nesčetněkrát, ale nikdy se mi nezdál tak... slabý. Možná unavený? Zlomený? Těžko říct. Možná si jen začíná uvědomovat, že i šediny mají význam.

„Protože to tak chci,“ skočím mu do řeči. „Nechal sis mě zavolat kvůli lekci etiky?“

Postavím se. Kouknu mu zpříma do očí. On ví, že si se mnou nesmí zahrávat. Odrovnal bych ho tak rychle, že by se nestihl ani nadechnout.

Jsem vyšší než ten vůl v předraženém obleku, který mu ani pořádně nesedí. „O tom pochybuju. Mluv. Co po mně chceš?“ přivřu oči.

Robert se lehce uklidní. Přejde ke stolu, otevře šuplík, vytáhne složku a podá mi ji.

„Zabít, do týdne,“ pronese chladně.

„Dva a půl milionu.“ Určím si cenu, jen co nakouknu do složky. Jindy by mi stačilo o milion méně, ale pro Roberta udělám výjimku.

„Posral ses?“ vyjekne a prudce se ke mně otočí. Ta cifra ho asi dost šokovala.

„Je to uznávaný politik, to dělá milion. Našel sis mě, to je další půl míče. Nemám tě rád – půl mili-“

„Protože mě nemáš rád, tak si naučtuješ půl mega?“ pohoršeně na sebe ukáže.

„Ano. A ještě jednou mi skoč do řeči, a naučtují ti i to. Půl mega za to, že to bude narychlo. Ber, nebo nech být. Pravidla znáš. Pokud zítra nebude na tomhle účtu polovina požadované ceny, hledej si někoho jiného,“ hodím po něm vizitku, kde je jen číslo pro bankovní převod.

Místnost na chvíli ztichne. Jen tikání hodin na stěně připomíná, že čas běží. A že není na co čekat.

„Ale víš, jak to chodí. Nemůžeš věřit každému. Já jsem sice podle tvých slov nevychovanější, ale zase spolehlivější. Tak teda zatím.“ Poplácám ho po rameni a usměju se tak, jak to umím jen já.

Vím, že ty peníze budu mít ještě dnes. Dal si práci mě najít a ty prachy pro něj nic neznamenají. Já jsem jiný. Neptám se proč, co a jak. To se mu líbí. Prostě oddělat a hotovo.

Odcházím z kanceláře jako vítěz.

Privolám si výtah a opřu se o zeď. Otevřu složku a začnu pročítat. Nikdy se neptám, proč mám zabít zrovna toho či onoho. Je mi to jedno. Žiju si svůj život, ostatní mě nezajímají.

Ze čtení mě vyruší cinknutí. Dveře kabinky se rozevřou, a tak zavřu složku a nastoupím. Když se výtah zavírá, vidím nějakou ženskou, jak ke mně spěchá. Volá na mě, ať počkám, ale já se jen usměju a těsně před zavřením jí zamávám.

„Ty jeden kreténe!“ Ženská našťavaně kope do dveří. Pousměju se. Jak už bylo řečeno, žiju si svůj vlastní život.

Před spaním si dám všechno do pořádku, vyčistím si pušku, připravím náboje, podstavec a čepici pro štěstí. Mám ji po tátovi a nikdy, když jdu na akci, mi nesmí chybět. Je to takový můj talisman.

Vím, že Robert ty prachy pošle, proto chci být připravený.

V dlani si chvíli přehazuju kovový náboj, pozoruju, jak se v jeho mosazném plášti odráží světlo lampy. Všechno musí být perfektní. Jsem puntičkář, když jde o smrt. Taky proto mě lidi platí.

Dám si sprchu, něco malého si zobnu a potom už zalezu do postele.

Ještě si pročítám dokumenty od Roberta. Přemýšlím, kde a kdy ho zabiju. Takže ještě najedu na internet a studuju jeho plán akcí, než opravdu propadnu spánku.

V noci mě vzbudí podivný šramot v přízemí. Sahám po zbrani, kterou mám v šuplíku, a potichu procházím domem. Projdu ho celý, dokonce vyjdu i na terasu, ale nikdo nikde.

Pouliční lampa hází stíny přes zábradlí, světlo se láme přes kapky rosy. Noc je tichá – až moc. Ale nic nevidím.

Asi už jsem se zbláznil, ale žaludek se mi svírá podivným pocitem, což nikdy nepřináší nic dobrého. Nebo za to můžou ty fazole, co jsem měl k večeři.

Peníze mi přistály na účtu asi tři dny po tom, co jsem opustil Robertovu kancelář, a tak začnu makat na dokonalé vraždě.

Zjistil jsem si, kde bude cíl za týden. Rád pracuju na veřejných místech. Někde, kde je hodně lidí, kde se můžu lehko ztratit.

Otevření zábavního parku po rekonstrukci si přímo říkalo o to, abych se tam vydal a splnil svou část dohody.

A navíc, kdo bude přestřihávat pásku? Ano, právě můj cíl.

Po prozkoumání terénu a vybrání místa, kde se mi bude střílet nejlépe, už to je jednoduché. Stačí zamířit, stisknout spoušť a rychle zmizet.

Jsem schovaný za oknem, nedaleko parku. Našel jsem prázdný byt v činžáku, který mi vyhovoval. Vloupal se do něj a sledoval dění. Čekám už jen na příjezd muže, kterému brzo ukončím život.

Z okna mám perfektní výhled. Lidé se shromažďují, smějí se, fotí si atrakce, aniž by tušili, že jeden z nich za pár minut přestane existovat. Je to absurdní – život a smrt oddělené jen jedním stiskem spouště.

Cítím něco?

Ne.

Je to jen práce.

Nepřemýšlím nad tím, co bude nebo nebude. Jestli má nějaké děti, jestli je to dobrý, nebo zlý člověk.

Je to tak lepší. Aspoň mě nežere svědomí. Kdybych nějaký měl.

Cíl je na místě. Jen čekám na vhodnou příležitost.

Zamířím. Vidím politikův usměvavý obličej. Kdyby jen věděl, že jsou to jeho poslední chvíle.

„Je čas udělat papá,“ řeknu si pro sebe a stisknu spoušť.

Jenže ho minu!

Sakra, já jsem minul!

Kulka se zaryje do zad někomu úplně jinému a on spadne. „Kurva práce,“ zakleju vztekle. Další střelu nestíhám. Ochranka hned natlačí politika do auta a odjede.

Rychle sklidím své hračky do batohu a mizím. Na hlavu si nasadím kšiltovku a na oči sluneční brýle.

Nepozorovaně se vyplížím z budovy, ale všude jsou hlídky hledající střelce. Musím se jim vyhnout.

Jdu boční cestou, vezmu to oklikou a povede se, ale nějakým záhadným způsobem se dostanu k tělu člověka, kterého jsem zabil. Dívám se mu do tváře a něco se ve mně nepatrně pohne.

Zatraceně!

Možná to zavinila jeho plačící žena, svírající dítě.

Je to, kurva, batole!

Zastavím se na nich pohledem. Netrvá to dlouho, možná tři vteřiny, ale i tohle nicotný mrknutí reality stačí, abych zkoprněl.

Co to kurva dělám?

Vzpamatuju se. Musím zmizet.